

tiv. De nordiske lande har også stået for en linje, hvor f.eks. iagttagelse af modtagerlandets menneskerettighedssituation og våbeneksport til lande i krig har haft stor bevågenhed. Trods dette findes der en række forskelle i landenes våbeneksportlovgivning, forskelle, der bl.a. vedrører åbenhed i sagsbehandlingen, spørgsmålet om parlamentets muligheder for at påvirke de enkelte licensbeslutninger på forhånd, i hvilken grad licensbeslutninger følges op med et anvendelsescertifikat, i spørgsmål om, hvordan man forholder sig til eksportvåben, som kan anvendes både til civilt og militært brug, og endelig, hvordan man behandler eksport af komponenter og knowhow samt handel med våbenlicenser.

Hvis man vil følge en restriktiv linje, hvor man vurderer modtagerlandets situation, regionens stabilitet

og f.eks. menneskerettighedssituationen, er spørgsmålet om transparens og mulighed for åben kritisk debat yderst vigtig. I Sverige har man sikret parlamentarisk indsigt ved, at sager om våbeneksport på forhånd behandles i en komité med parlamentarisk repræsentation. Dette giver i princippet parlamentet en mulighed for at påvirke regeringens våbeneksportpolitik. I Finland er man gået skridtet videre. Alle eksportbeslutninger er således offentlige, og borgerne kan efter ønske få dokumenter om, f.eks. hvilke lande der ansøges om eksportlicenser til. Dette muliggør, at forskere og organisationer også kan deltage i debatten om våbeneksportpolitikken, ikke bare om principielle retningslinjer, men om, hvordan den udøves i virkeligheden.

Skriftlig fremsættelse

Villy Søvnal (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om åbenhed om og øget parlamentarisk indflydelse på våbeneksportpolitikken.

(Beslutningsforslag nr. B 41).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.